

ČTYŘI

TESTOVÁNÍ SOUKOLÍ PROBÍHALO ve velké místnosti v oddělení D, kde táhlo a kde dřív byly klece s králíky, takže to tu pořád bylo cítit granulemi a králíčí močí. Lyra nevěděla, co se s těmi králíky stalo. Havenův institut byl obrovský a řada místností byla nepřístupná, takže měla za to, že králíky prostě někam přesunuli. Anebo možná králíci taky neprospívali, jako některé repliky.

Každý týden bylo Testování soukolí trochu jiné: někdy měly repliky posbírat co nejrychleji malé, kluzké špendlíky, nebo měly poskládat 3D skládačku, nebo vybrat na papíru vzor, který nepatřil mezi ostatní. Trvalo to celý den. Ženské repliky, všech devět set šedesát, chodily dovnitř po čtyřiceti podle barev. Rosalgin už se vrátila z Krabice a posadila se vedle Lyry. Rosalgin si dala jméno po jednom produktu, který viděla v reklamě v televizi u sester. Sestry se hystericky rozchechtaly a vysvětlily jí – a všem ostatním – k čemu se Rosalgin používá a co to

je výplach pochvy, ale Rosalgin si jméno změnit odmítla s tím, že se jí prostě líbí.

„Nevypadáš moc dobře“ byla první věc, kterou Rosalgin Lyře řekla. Rosalgin skoro nikdy nic neříkala. Patřila mezi pomalejší repliky. Potřebovala pomáhat s oblékáním a nikdy se nenaučila abecedu. „Jsi nemocná?“

Lyra zavrtěla hlavou a oči dál upírala na desku stolu. V noci zase zvracela a potom se jí tak zamotala hlava, že musela zůstat na záchodě a dobrých dvacet minut se jen držet záchodové mísy. Kasiopeja ji tam nachytala, když se šla vyčurát. Lyra se ale nebála, že by to na ni Kasiopeja řekla. Kasiopeja měla pořád nějaké průšvihy – nesnědla večeri, odmlouvala, upřeně pozorovala mužské repliky, a dokonce se s nimi pokoušela dát do řeči, když se náhodou ocitli pohromadě v Hrci nebo v Krabici nebo někde na chodbě, což se ale stávalo jen zřídka.

„Já *jsm* nemocná,“ oznámila jí Rosalgin. Mluvila tak nahlas, že Lyra instinktivně zvedla hlavu ke Skleněným očím, i když věděla, že zvuk nenahrávají. „Dali mě do Krabice.“

Lyra neměla v Havenu kamarádky. Nevěděla, co to kamarádka je. Ale myslela si, že by byla smutná, kdyby Rosalgin umřela. Bylo jí pět, když Rosalgin vyrobili, a ještě pořád si pamatovala, jak ji po narození převezli ke sledování na poporodní, a jak kopala růžovými nožičkami a mávala pěstičkami, jako by tančila.

Jenže to s ní nevypadalo dobře. Hnědé něco chytly a doktoři v Krabici to nedokázali zastavit. Za poslední čtyři měsíce jich umřelo pět – čtyři ženské repliky a číslo 312 z mužského oddělení. Dvě z nich v tutéž noc. Sestry

si navlékly masky a tuhé rukavice, zabalily jejich těla do jednoho kusu celtoviny a pak je vynesly ven ke sběru odpadu. A Rosalgin byla celá lesklá a červená, jako do živa rozedřená kůže pod puchýřem. Vlasy, které měla strojkem ostříhané na kraťoučko stejně jako ostatní repliky, jí na místech vypadávaly. Bylo jí vidět až na kůži.

„Není to tak zlé,“ pokračovala Rosalgin, i když jí Lyra neodpovídala. „Přišla tam Palmolive.“

Palmolive byla taky Hnědá. Před pár týdny začala zvracet a jednou ji uprostřed noci našli, jak bloudí po chodbách. Do Krabice ji převezli, když už nedokázala polknout ani pár loků vody, aniž by se okamžitě nepozvracela.

„Myslíš, že brzo umřu?“ zeptala se Rosalgin.

Lyra naštěstí nemusela odpovídat, protože dorazily sestry. Dneska měly testování na starosti Línej Zadek a No Jasně. Testovaly je skoro pokaždé. Lyra se ale chvíli bála, že tentokrát přijde někdo jiný.

Dnes je čekaly tři testy. Vždycky když se Lyře rozbušilo srdce, představovala si, jak se čtyři chlopně otvírají a zavírají, jak krev proudí stále stejným směrem, nekoněčná smyčka, jako propojená oddělení v Havenu. O srdci se dozvěděla stejně jako o celém lidském těle: Protože nic jiného se tu učit nemohla, v Havenu neexistovala jiná pravda než ta fyzická, hmatatelná, nebylo tu nic kromě bolesti a reakce, symptomu a léčby, nádechu a výdechu a kůže napjaté na svalech napjatých na kostech.

Nejdřív sestra No Jasně vyslovila pět hlásek a požádala repliky, aby si je zapamatovaly. Potom musely poskládat barevné proužky papíru tak, aby vytvořily posloupnost, od zelené ke žluté. Pak měly za úkol nastrkat

dřevěné kostky různých tvarů do odpovídajících děr, což bylo směšně snadné, ale Rosalgin s tím dost zápolila – snažila se kosočtvercovou kostku nacpat do trojúhelníkové díry a občas nějakou kostku upustila, takže se zaračocením spadla na zem.

Na poslední test jim No Jasně rozdala papíry a propisky – Lyra si propisku tajně přitiskla na jazyk a užívala si chuť inkoustu, strašně moc toužila po další propisce do sbírky – a řekla jim, aby napsaly těch pět písmen, která si měly zapamatovat, ve správném pořadí. Většina replik uměla napočítat do sta a abecedu od A do Z, jednak aby uměly najít svoji postel, ale i pro účely testování, a Lyru moc těšilo malovat si klíčky a hrany každé číslice. Představovala si, že i čísla jsou jazyk. Když zvedla oči, zjistila, že Rosalgin má před sebou pořád bílý list. Nemotorně svírala propisku a civěla na ni, jako by ještě nikdy žádnou neviděla. Nezapamatovala si ani jedno jediné písmeno, ačkoli Lyra věděla, že abecedu i číslice umí a je na to patřičně hrdá.

Pak Línej Zadek ohlásila, že čas vypršel, a sestra No Jasně papíry vybrala a všechny repliky seděly, ani nedutaly, zatímco se vyhodnocovaly jejich výsledky, propočítávaly se a zapisovaly do jejich složek. Lyře se potily dlaně. Teď to přijde.

„Zapomněla jsem ty písmenka,“ kňourala Rosalgin. „Nemohla jsem si vzpomenout na ty písmenka.“

„Tak fajn, to by stačilo.“ Línej Zadek se ztěžka zvedla ze židle a zaškvířila se, jako vždycky po testování. Repliky se taky postavily. Jediná Lyra zůstala sedět a srdce se jí v hrudi svíralo a zase uvolňovalo.

Jakmile byla Línej Zadek na nohou, začala si okamžitě stěžovat, jako obvykle. „Zatracený boty. Zatracený počítač. A teď musím ten svůj línej zadek dostat až do Adminu. Tam a zpátky mi to zabere dvacet minut. A k tomu ještě dneska dorazí ti muži.“ Línej Zadek normálně pracovala na recepci a u testování jen vypomáhala. Měla aspoň padesát kilo nadváhy a v horku jí natékaly kotníky, až byly nakonec stejně oblé a tlusté jako kmeny palem na dvoře.

„No jasně,“ odušila No Jasně, taky jako obvykle. Měla hladkou, hnědou kůži, která vždycky vypadala jako čerstvě naolejovaná.

Teď. Většina replik už odešla. Zbývala tu už jen Rosalgin, seděla a upírala oči do tolu.

„Já tam dojdu,“ ozvala se Lyra. Nemohla popadnout dech, i když se ani nepohnula, a bála se, že si toho Línej Zadek všimne. Ale to se nestalo. Samozřejmě si nevšimla ničeho. Hodně sester ani nedokázalo repliky rozeznat od sebe. Lyra si pamatovala, že když byla ještě malá, upřeně na sestry zírala a snažila se je silou vůle přimět, aby se na ni podívaly, aby ji *viděly*, aby ji vzaly za ruku nebo pochovaly nebo jí řekly, že je hezká. Jednou musela na dva dny na samotku, když ukradla sestře Em bezpečnostní odznak, protože si myslela, že bez něj nebude moct večer odejít, že bude muset zůstat u nich. Jenže sestra Em si samozřejmě našla cestu ven, a brzy potom odešla z Havenu natrvalo.

Lyra už na to byla zvyklá: na odcházení, na to, že vždycky zůstane opuštěná. Teď byla ráda, že je prakticky neviditelná. Vždyť i sestry pro ni byly v podstatě jedna jako druhá. Proto jim dávala přezdívky.

No Jasně a Línej Zadek se na ni vytřeštěně otočily. Lyra cítila, jak jí hoří tváře. *Rosacea*. To znala díky celoživotnímu poslouchání doktorských hovorů.

„Co to říkalo?“ zeptala se velmi pomalu Línej Zadek. Nemluvila přímo na Lyru, ale Lyra přesto odpověděla.

„Dojde tam,“ řekla a nutila se do klidu. Když byla ještě malá, mátl ji rozdíl mezi já a to, nedokázala je od sebe odlišit. Občas si je v nervozitě popletla dodnes. Zkusila to ještě jednou. „Můžu složky do Adminu odnést místo vás.“

No Jasně se uchechtla. „Ježíšikriste šmarjápano,“ vydechla.

Línej Zadek na ni ale dál zírala, jako by Lyru viděla úplně poprvé. „Ty víš, jak se dostat do Adminu?“

Lyra přikývla. Žila v Havenu odjakživa. A taky tady bude žít navždy. Hodně místností bylo zamčených, zapovězených, přístupných jenom s klíčem nebo bezpečnostním kódem – spousta míst, kam nemohla, spousta zavřených dveří, za nimiž se hýbali lidé s přilbami a v bílých oblecích. Ale věděla, jak jsou dlouhé chodby a kolik vteřin trvá dojít z koupelny do Hrnce a zpátky, znala stoly a společenské místnosti, schodiště a zkratky stejně dobře, jako znala výčnělky svých kyčlí nebo svoji postel, číslo 24, postel, ve které spala odjakživa. Stejně dobře, jako znala Omiron, latex, Hadičky, Tubičky, Červená víčka a Skleněné oči.

Své přátele, své nepřátele, svůj svět.

„Co je to Admin, Lyro?“ zeptala se Rosalgin. Všechno Lyře zkazí – a navíc věděla, kde Admin je. Všichni to věděli. Ani Rosalgin nebyla tak hloupá.

„Budu rychlá,“ řekla Lyra a Rosalgin si nevšímala.

„Sapovi se to nebude líbit,“ namítla No Jasně. Sapo byla přezdívka, kterou sestry daly Bohovi, ale říkaly mu tak, jen když je neslyšel. Jinak mu říkaly doktor Saperstein nebo ředitel Saperstein. „Víš přece, že jim nemáme dávat nic důležitýho.“

Línej Zadek se ušklíbla. „Mně je fuk, jestli se mu to líbí nebo ne,“ odsekla. „On nemá pučejeře jako sopky na obou nohách. A navíc se to stejně nedozví.“

„Co když to poplete?“ nenechala se odbýt No Jasně. „Pak budeš mít průšvih.“

„Nepopletu,“ protestovala Lyra, ale znělo to jako zaskřehotání, takže si odkašlala. „Nepopletu to. Vím, co dělat. Musím do minus prvního v oddělení A.“

Rosalgin začala kňourat. „Já chci do Adminu.“

„Kdepak,“ otočila se na ni sestra No Jasně. „Tohle půjde se mnou.“ A pak dodala, tichým hlasem, ale ne tak tichým, aby ji Lyra a Rosalgin neslyšely: „Hnědý chćipaj jako mouchy. Zajímavý, jak to každou z nich zasáhne jinak.“

„To proto, že se jim to ještě nepovedlo vycytat.“ Línej Zadek zavrtěla hlavou. „Já jen doufám, že nekecaj, když tvrděj, že to není nakažlivý.“ Měřila si Lyru přimhouřenýma očima, propočítávala, bubnovala prsty do desek s výsledky, jako by k ní odpověď mohla prosáknout špičkami prstů.

„Už jsem ti říkala, že to nakažlivý není. Nebo každopádně ne takhle. Já tu jsem od začátku. Připadám ti mrtvá?“

Rosalgin se rozbřečela – hlasitým, bublavým kvílením, podobným pláči malých replik na dětském oddělení. No Jasně ji musela na nohy vytáhnout skoro násilím

a odvěkla ji na chodbu. Teprve když už Rosalginin hlas vůbec neslyšela si Lyra uvědomila, že zadržuje dech.

Línej zadek k ní o centimetr posunula desky s papíry. Lyra vstala tak rychle, že židle zarachotila na dlaždicích.

„Rovnou přímo tam a nikde nezastavovat,“ nakázala jí Línej Zadek. „A kdyby se tě někdo ptal, kam jdeš, jdi dál a nevíšmej si ho. Dole by měl bejt Werner. Řekni mu, že jsem tě poslala já.“

Lyra cítila, jak jí cukají svaly kolem rtů. Kdyby se ale tvářila moc šťastně, Línej Zadek by pojala podezření. Vzala od ní desky – dokonce i šustění papíru jí znělo lahodně – a opatrně si je přitiskla k hrudi.

„Tak jdi,“ pobídla ji Línej zadek.

Lyra už nechtěla čekat. Bála se, že Línej zadek změní názor. I potom co zahrula do chodby, trnula, že na ni sestra křikne, že ji zavolá zpátky, že usoudí, že to nebyl dobrý nápad.

Havenův institut se skládal ze šesti oddělení, A až G. Nebylo tu žádné oddělení E, a nikdo nevěděl proč, ačkoli se proslýchalo, že bývalá manželka prvního Boha, Richarda Havena, se jmenovala Ellen. Kromě Krabice, oficiálně známé jako oddělení G, byly všechny budovy propojené, postavené ve tvaru pětiúhelníku kolem čtyř akrového centrálního dvora se zahradami, sochami, lavičkami, a dokonce hřištěm na badminton pro zaměstnance. Jednotlivé budovy v každém ohybu spojovaly elektronicky ovládané dvoukřídlé dveře, jako mechanické klouby. Jenom Krabice byla větší – měla aspoň čtyři nadzemní podlaží a údajně nejmíň tři další pod zemí, ačkoli to se zdálo nepravděpodobné vzhledem k tomu, že

byli přímo u moře. Krabice byla od ostatních budov oddělená, skoro sto metrů daleko, a byla z šedého betonu.

Nejrychlejší cesta na oddělení A vedla z testovacích místností přes oddělení F. Lyra už se rozhodla, že kdyby se jí někdo ptal, řekne, že jde do Hrnce na oběd.

Nikdo se jí ale neptal. Prošla kolem sesterny, kde sedělo několik sester a smály se dvěma ženám v televizi – repliky, pomyslela si Lyra a bodl ji osten nadšení, ale pak si všimla drobných rozdílů a došlo jí, že jsou to jen dvojčata. Potom šla kolem ubikací zaměstnanců: menších pokojů, kde na palandách vždycky spali až čtyři lidé, sestry nebo mladší výzkumníci, a prostornějších ložnic doktorů. Nakonec přišel Hrnec. Z pachu dušeného masa se jí okamžitě zvedl žaludek.

Sklopila hlavu a spěchala dál. Když si bzučákem otevřela dveře do oddělení A, hlídač, který měl službu, sotva vzhlédl. Prošla mramorovou recepcí, kde stála kamenná busta Richarda Havena, prvního Boha, které někdo natáhl červenomodrý plášť a směšný klobouček. Lyra chápala, že je to nějaká hra, že má něco společného s místem zvaným Penn, odkud přišel první i druhý Bůh. Kousek za hlavním vchodem stál umělý vánoční stromek, původně koupený na každoroční havenský večírek, ale teď už tři roky neuklizený. Jen ho od jara do podzimu zhasínali. Ze zdí se usmívaly fotky cizích lidí, a na jedné z nich byli Richard Haven a doktor Saperstein, mnohem mladší než dnes a oblečení v červenomodré. Dokonce měli pomalované tváře.

Dneska se u nich ale Lyra nezastavovala. Prošla dveřmi ke schodišti. Bylo to tu slabě cítit po cigaretách.